

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 127. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207707710144/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Hvad Jord og Himmel skjuler og bevarer,
 Min Moders Ord mig aabenbared, thi
 Hun gammel er og kjender alle Ting.
 Hun skued Venus, der af Havet steg,
 Og var tilstede dengang Amor fødtes;
 Hun mægtig er, den gamle hulde Moder,
 Og mig af Alle allermeest hun elsker,
 Thi jeg er hendes alleryngste Søn.

PSYCHE. Saa hun tilstede var ved Amors Fødsel? —
 Om Amor, ak, fortæl mig hvad du veed!

PHANTASUS.

Og kjender Amor du?

PSYCHE. Ei meer — ei mere.

PHANTASUS.

Før Amor blev, fortaalte mig min Moder,
 Var Jorden øde og Olympen stille,
 Og Livet sagte kun i Alt sig rørte.
 Da skete det, at Skjønhedens Gudinde,
 Da hun en Nat paa Havets Bølger kjørte,
 Af hvide Svaner trukket og omhvelvet
 Af Stjernehimlen, dybt i Slummer sank.
 Hun drømte, at den gamle Uranos
 Steg ned af Luften og omtavned hende,
 Og talte disse gaadefulde Ord:
 „En Søn du føde skal, hvis Lige Himlen
 Endnu ei saae og aldrig meer vil skue;
 Hvis Kraft selv Tordenguden føle skal,
 Hvis Skjønhed selv vil overgaae hans Moders,
 Hvis Liv skal Livet tusindfold foryngte,
 Og bringe Dødelige Lyst og Qval;
 Men ingen Landse skal hans Hænder føre,
 Og intet Sværd, thi Buen er hans Vaaben,
 Og Buens vingelette Piih hans Magt.“ —
 Da vaagned Venus — og i hendes Skjød
 Den høie Amor laa, et lille Barn,
 Med rosenrøde Kinder, gyldne Løkker,
 Og Øine dunkelblaa som Havets Dyb.
 En Krands af Skum hang om hans lyse Haar,
 Men trilled ned ad Kinderne som Perler,
 Da første Gang mod Stjernerne han saae.

PSYCHE. O, veed du Mere? Intet mig fordølg!

PHANTASUS.

Da til Olympen ham hans Moder bragte,
 Begyndte der i Lysets høie Sale
 Et andet Liv; thi Gratierne kom
 Af Skyen frem og dansed om hans Vugge,

Og Muserne sig viste første Gang,
 Men Nympherne opdrog den lille Amor,
 Hvem tidt som Barn de førte hid i Lunden,
 Til Leg med mig og mine fagre Søstre:
 Da bar han alt sin Bue og sit Kogger,
 Med Pile fyldt, som selv han havde dannet
 Af Fuglefjer og Nattergales Næb.
 Og ofte gik vi sammen gennem Landet,
 Og naar han saae de smilende Hyrdinder,
 Han skød i Hjertet dem sin lette Pild:
 Da gik i Taarer deres Latter over,
 Til Liljer sig forvanded Kindens Roser,
 Høit under Sløret hævede sig Barmen,
 Og skjælvende og sukkende de stod.
 Jo meer de ængstedes, desgladere
 Vi Begge blev, og naar tilsidst de sank
 I Græsset ned og væded det med Taarer,
 Vor høie Latter gennem Skoven klang.

PSYCHE. Hvad, Amor lo ved Menneskenes Sorg?
 PHANTASUS.

Ja, dengang var saa flygtig han som Fuglen,
 Og lille var han, knap saa stor som jeg.
 Men da fra Jordens Dale Bønner steg
 Til Zeus om Naade for de unge Hjerter,
 Lod Livets Fader frem Anteros komme,
 En Søn af Venus, smilende som Amor.
 Og snart Anteros voxte og blev stor;
 Men Dag fra Dag blev ogsaa Amor større,
 Og vandred stille med sin yngre Broder,
 Thi Begge meer end Alt hinanden elsked,
 Og Begge kappedes i Liv og Væxt.
 Fra den Tid af jeg saae ei Amor meer,
 Dog har min Moder mig fortalt, at han
 Er tidt alvorlig nu og kjender Taarer
 Og Længsels dybe Suk saagodt som Smil.
 Men hvad — du græder? Hvorfor græder du?

PSYCHE. De gamle Sorger ængste nu mit Hjerte.
 PHANTASUS.

Grød ei, men har nu efter hvad jeg siger:
 Snart er ved Maalet vi, kun denne Brø,
 Der smal og krum sig hvælver over Floden,
 Er mellem os og Hyrdegudens Bolig.
 Men denne Brø er farlig at betræde;
 Hvis Svimmel dig et Øteblik betager
 Og Foden glider, styrter du i Dybet.
 Thi bøl dit Hoved ned, at jeg om Panden